

Obyčejný příběh

Jan Nový

Stručně řečeno, vesnické sbory dobrovolných hasičů vlastně nemívají žádnou velikou a slavnou historii. Zakládány byly jeden jako druhý před sto až stopadesáti lety, během nichž se kolem jejich zbrojnic prohnaly dějiny tak obrovské, proměnlivé a hrůzyplné, že zápisy z kronik vedle nich působí jako z dětské knížky na dobrou noc. Ale že lidé mají rádi velké, vypjaté a dramatické příběhy – a snad že jim ty, co se udály, tak docela nestačily, staly z malých sborových historek historicky velké, proslulé, vskutku historické.

Víska Horní Potok se odnepaměti tyčila na mírném kopci (jeho mírnost úměrně stoupala a klesala s tím, zda jste zrovna byli nahoře, uprostřed či dole), byla vidět z širokého okolí a zrovna tak do něho viděli její hrdí obyvatelé. Sotva o kilometr dál a níž ležel její starší bratr a jmenovec, Potok Dolní. A byli opravdu jako sourozenci – takoví, co se mají rádi a ještě radši remcají na účet toho druhého.

Během jedné, překvapivě dlouhé odmlky sporů o to, který z Potoků je lepší a který dělá tomu druhému ostudu, usnesli se Potočané shora i zdola, že je načase postavit se ohni, který čas od času zachvátí některé ze stavení, zničí střechu, majetek nebo seno ve stodole. A že to dokážou jedině společně a tak také udělali. Zakrátko pořídili první hasičskou stříkačku a skutečně s ní zachránili ne jeden dům, ať už na kopci nebo v údolí.

Ale že ten klid mezi odpradávnými hašteřivými sousedy trval nějak moc dlouho, bylo jen otázkou času, kdy se rozhoří nový nepokoj. Netřeba dodávat, že se tak skutečně stalo. Potočnický sbor se po necelém desetiletí roztrhl na dvě poloviny. Což o to, členové si půjdou každý po svém, co ale provést s jedinou stříkačkou? A že se projevil známý fakt – že když dole říkají A, nahoře hned B, nebylo rady ani pomoci. Znovu tak začal velký odvěký souboj Montéků s Kapulety. Ale Romeo s Julií nebyli v dohledu.

Rozhádané sousedstvo musela nakonec rozsoudit až okresní moc. Léta Páně 1906 přiřkl předmět doličný jedné ze stran. Netřeba říkat které – pro příběh to není potřeba. Jisté je, že od té doby se již ti, kteří odešli s prázdnou, nikdy nesmířili s porážkou a začali tuto převelikou křivdu předávat z generace na generaci. A ta darem lidové tvořivosti narůstala do převelkých rozměrů hodných antického dramatu a tak jsem ji koneckonců slyšel i já. Ještě dnes, po rovném století, můžete v místní hospodě občas zaslechnout střípek toho „známého“ příběhu. Kolik je na něm pravdy – kdo ví?

Když nad tím tak přemýšlím, jde o docela jednoduchou povídku. A přeci jeden z nejstěžejnějších bodů potočnické hasičské historie. Tak takhle se to má s těmi našimi požárnickými dějinami. Jsou malé a skromné. Na rozdíl od těch, které se učíme na hodinách dějepisu, ale o poznání méně kruté a krvavé. A – jen tak mimochodem, za nimi stojí nemálo zachráněných domovů a lidských životů. A ukradených stříkaček.

ŠTAFETA CTIF

Bum, prásk, pistole střílí
a David vybíhá celý čilý.
Přes překážku rychle šplhá
a už opět znovu běhá.
Zas proudnici má někdo jiný,
volným úsekem lidi míjí.
Kolík předá Monice,
ta přenáší hadice.
Podlez není umění,
když Mára velký není.
Přeskok skáče velká holka,
s nohama jak kobylka.
Max se řítí k minimaxu
a náhle vidí kamaráda Lexu.
Cestou náhle zakopne
a kolík mu upadne.
Kutálí se dál a dál,
naštěstí tam Honza stál.
A nakonec hadice,
to nám jde velice.
Pak už jenom do cíle-
-to máme z té píle.
První místo obsadíme,
pak to hezky oslavíme.

POŽÁRNÍ ANDĚLÉ

Ať jsi chlapec nebo dívka,
přihlaš se na požárníka!

Cesta se bude dlouhá zdát,
snad Ti bude štěstí přát.

Oheň potom hasit můžeš,
lidem tím moc pomůžeš.

Velké auto budeš řídit,
když k požáru se budeš řídit.

Za jízdy blikají majáky,
když zachraňuješ baráky.

Pak vytasíš hadici,
táhneš ji po silnici.

Oheň stále hoří,
budova se boří.

Plamen stále plápolá,
hasič ho však udolá.

Všichni mu pak tleskají
a poklonu skládají.

Tím hasičem budeš ty,
přidej se k nám do party!